Як добре те, що з раю нас
ти вигнав, боже наш милий,-
благословляємо праотців,
що нам гріха наділили!

Простуєм весело крізь життя —
у клуночку гріх за спино?ю,
авжеж, без нього у світі цім
і краса не була б красою!

Коли б не гріх, чи гула б земля
навкруг у веснянім співі,
чи тішив би нас троянди цвіт
і личка дівчат вродливі?

Чи верещали б вони отак,
зачувши гомін музики,
чи так від щастя тремтіли б ми,
кажучи їм: навіки?

Спитаймо в місті чи на селі
вродливу чи незугарну,
і кожна в захваті прошепотить,
що грішити — це, ох, як гарно!